

Z kapitola 77.

[1] Pro předního zpěváka, podle Jedútúna. Pro Asafa, žalm. [2] Úpěnlivě volám k Bohu, volám k Bohu, kéž mi přeje sluchu! [3] V den svého soužení se dotazuji Panovníka, v noci k němu vztahuji své ruce bez umdlení, má duše se utěšit nedá. [4] Připomínám si Boha a sténám, přemítám a jsem na duchu skleslý. [5] Nutíš moje oči k bdění, jsem vzrušen a nejsem schopen slova. [6] Myslím na dny dávnověké, na pradávna léta. [7] V noci si připomínám, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá: [8] Zatvrdil se Panovník na věky věků? Nikdy už svou přízeň neprojeví? [9] Je snad jeho milosrdenství pryč natrvalo? Nebude už mluvit v dalších pokoleních? [10] Což Bůh zapomněl na smilování? V hněvu uzavřel zdroj svého slítování? [11] Pravím: V tom tkví moje bolest, že se změnila pravice Nejvyššího. [12] Skutky Hospodinovy si připomínám, připomínám si onen tvůj div z dávnověku. [13] Rozjímám o všech tvých činech a přemítám o tvých skutcích. [14] Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako Bůh náš? [15] Ty jsi Bůh, jenž činí divy! Svoji moc jsi dal národům poznat. [16] Svůj lid jsi vykoupil vlastní paží, syny Jákobovy, Josefovy. [17] Spatřily tě vody, Bože, vody tě spatřily a svíjely se v křeči, ba i tůně propastné se hnuly. [18] Z oblaků se lily proudy vod, hrom duněl v mračnech, rozletěly se tvé šípy. [19] Přivalilo se tvé hromobití, nad světem se rozsvítily blesky, země se pohybovala a třásla. [20] Tvá cesta šla mořem, množstvím vod tvá stezka, aniž bylo znát tvé stopy. [21] Svůj lid jsi vedl jak stádce rukou Mojžíše a Árona.